

Нѣма да описвамъ сичкы-тѣ разговори които ставахъ между Г. Смита и малечкаго Хенриха, за да не направѣхъ повѣсть-тѣ си твърдѣ дългъ. Щѣ кажѣхъ само, че Хенрахъ прѣзъ сичко-то врѣме на прѣбѣдваніе-то си въ Калкуттѣ, земаше сѣкой день урокъ въ четеніе-то на Персійкы-тѣ писмена.

Най послѣ Г. Смитъ го научи да чете и даде му нѣколко главы отъ Св. Писаніе, писанны на Индійскый языкъ съ Персійскы буквы и подвързанны въ синѣхъ мѣшинѣхъ, като молеше Бога да низпроводи Свое-то благословеніе на едно таквозъ голѣмо и трудно дѣло. Колко бѣше драго на Хенриха, като получи тѣзи книгѣ, и видѣ, че може да ѣхъ чете лесно!

Завчасъ той ся намѣри на мѣсто-то си, на губерче-то, до своего Бузи, и хванѣ да му чете Библиѣ-тѣ на високо, защото той неможяше да ся удържи да не изрази радость-тѣ си на високо. Той ся не задово-